

Домінік Барбері: блаженний наставник святого

ОЛЬГА МЕРЦ

29 СІЧНЯ 2020

Пасіоністів – членів конгрегації Страстей Господніх – можна назвати тихими, непомітними, але невтомними працівниками на Божій ниві. Не кожен знає навіть, що ця спільнота існує; вона перебуває ніби в тіні – тіні хреста Господнього. Та часто за великими ділами, придивившись, можна помітити скромні силуети пасіоністів.

Вітраж у колишньому монастирі сестер-пасіоністок у Давентрі (Англія)

Один із таких випадків – це навернення в католицизм кардинала Джона Генрі Ньюмена, якого нещодавно проголосили святим. Значну роль тут відіграла саме конгрегація пасіоністів: ідеться як про захоплення Ньюмена духовністю святого Павла від Хреста, засновника спільноти, так і про його взаємини з блаженним Домініком Барбері – італійським місіонером, що прийняв майбутнього кардинала в лоно Католицької Церкви.

Народжений у злиденній фермерській сім'ї та рано осиротілий, юний Домінік мешкав у дядька, наймався пасти овець і навіть припустити не міг, що колись буквально виконуватиме наказ Христа «Паси Мої вівці». Він навчився писати у священника-капуцина, читати – у ровесника, але ґрунтовної освіти, попри цікавість і прагнення прочитати будь-яку книжку, що траплялася на очі, так і не здобув.

Під час Наполеонівських воєн, коли чернечі згромадження Папської держави потерпали від гонінь, Домінік познайомився з маленькою спільнотою пасіоністів у вигнанні, що мешкала

неподалік від його міста. Він щодня прислуговував на їхній Месі, а згодом, виявившись одним із нечисленних місцевих чоловіків, яких оминув призов до війська, сприйняв це як знак Божий і сам вступив до згромадження Страстей Господніх.

Святий Павло від Хреста, засновник конгрегації, вважав однією з головних її цілей повернення всіх християн до єдності зі Вселенською Церквою. У зв'язку з цією метою Барбері зацікавився Оксфордським рухом, до якого належав Ньюмен, – виниклим в Оксфорді об'єднанням англікан, що прагнули залучення давніх християнських традицій у літургію й теологію. Якось отцю Домінікові потрапив на очі лист до католицької газети «L'Univers» за авторством Джона Далґерна, одного з членів руху. Помилково сприйнявши висловлені там прокатолицькі погляди за позицію всього Оксфордського університету, Барбері написав професорам, висловлюючи сподівання на майбутнє навернення Англії й на їхню допомогу в цій справі. Лист зрештою потрапив до рук самого Далґерна, який тоді мешкав у Літлморі зі Ньюменом і кількома його послідовниками, зневіреними в істинності вчення Англіканської Церкви. Із цього почалося тривале листування.

Невдовзі отець Домінік вирушив із місією на англійські землі й заснував пасіоністський монастир в Астоні. Саме там до Католицької Церкви приєднався Джон Далґерн, захоплений духовністю згромадження й особистою вірою Барбері. І звідти, попри жахливу погоду, отець Домінік якось вирушив до Літлмора, аби вислухати сповідь Ньюмена й повернути його в обійми Матері-Церкви.

Цікаво уявляти їх поруч: інтелігентного, високоосвіченого англійського джентльмена та скромного італійського священника в поношеному чорному габіті. До нитки промоклий під дощем, отець Домінік грівся біля каміна, і на підлогу з його одежі стікала вода; Ньюмен став навколішки та смиренно попросив прийняти його до Католицької Церкви. Що ж такого мав у собі Барбері, що саме перед ним майбутній святий наважився оголити душу в найвизначніший момент життя?

Отець Домінік підіймав кожен камінь, що його вдарив, цілував і дбайливо клав до кишені, сприймаючи як дар Божий.

У біографії блаженного є коротка історія, що кидає світло на його особистість. Одного разу на

вулиці до Барбері причепився протестантський служитель, намагаючись утягти в суперечку щодо трансубстанціації (повного перетворення хліба й вина у Причасті на Тіло і Кров Господню). Замість починати довгу й безплідну теологічну дискусію, отець Домінік відповів: «Ісус сказав: “Це є Тіло Моє”. Ти кажеш: “Ні, це не Його Тіло”. Кому мені вірити? Я обираю вірити Ісусові Христу».

«Отець Домінік був дивовижним місіонером і проповідником, сповненим завзяття. Він відіграв величезну роль у наверненнях – як моєму, так і інших людей. Сам його вигляд немов промовляв про святість. Коли силует отця потрапляв у моє поле зору, я почувався дивовижно зворушеним, аж до глибини серця. Веселість і товарицькість, додані до його святості, самі були як проповідь. Не дивно, що я став його конвертитом і його пенітентом. Він дуже любив Англію», – згадував Ньюмен. Варто зауважити, що любити тодішню Англію було не так просто, як може здатися на перший погляд, адже там до отця Домініка ставилися доволі вороже. Серед нечисленних католиків не бракувало духовного занедбаних. Протестантські пастори були зовсім не в захваті від дивакуватого чужинця-італійця, що збирав рясний урожай душ серед їхніх вірних, тож у проповідях налаштовували людей проти нього. Барбері ображали словами, а часом закидали багном чи й камінням, коли він ішов вулицею в пасіоністському габіті. Але отець Домінік підіймав кожен камінь, що його вдарив, цілував і дбайливо клав до кишені, сприймаючи як дар Божий.

Звісно, це давалося йому нелегко. Кожен камінь боляче ранив душу священника. Він писав: «Незліченні випробування, труднощі, і то такі, що часом я вже уявляв: оце – кінець, ось та межа, на якій розвертаються назад. Не сумніваюся, що багато хто хоче сюди приїхати; але якби вони побачили те, що бачив я, знесли те, що зніс я, то майже всі передумали б. О Боже, Боже мій! Скільки ж мені іще терпіти! Я готувався до цього двадцять вісім років і бачу тепер, що такої підготовки недостатньо. Мене підтримує тільки Божа воля: я досі тут, бо Бог із усієї вічності захотів саме цього. Благословенне святе Ім'я Його. Це моя єдина сила».

Як і належить духовним спадкоємцям святого Павла від Хреста, які завжди носять у серці Страсті Господні й не тікають від страждань, розуміючи, що лише через них можна дістатися неба, блаженний Домінік Барбері не показував страху, розпачу й втоми. Ті, хто знав отця особисто, згадують про нього як про людину добру, лагідну, щиру, з почуттям гумору. Та чи достатньо лише цих – без сумніву, чудових – рис, аби бути обдарованим ловцем душ і привести до Господа численних людей? Навряд. Як можна зрозуміти з життєписів отця Барбері, найвизначнішою його рисою була віра – не лише незламна віра в Бога й учення Церкви, а й тверда певність, що інші люди так само прагнуть вірити. Усім серцем він прагнув не формально навертати людей до Церкви, а ділитися з ними найціннішим скарбом – вірою Христовою. І саме з цього народжувалося невпинне завзяття, яке дало рясні плоди: за менш

ніж десять років у Англії отець Домінік встиг збудувати три храми й навернути сотні людей до католицької віри. Барбері відійшов до Бога у 57 років – виснажений організм не зміг подолати хворобу, яка спіткала його в потязі: до останнього священник намагався, відкинувши власні страждання, дістатися туди, де на нього чекали спрагли Христового світла душі.

Павло VI беатифікував Домініка Барбері 1963 року. 2019 року папа Франциск проголосив його конвертита й пенітента Джона Генрі Ньюмена святим. Скромний пасіоніст у чорному габіті стоїть за спиною видатного учня у вірі й лагідно всміхається. А час його канонізації ще настане.

ОЛЬГА МЕРЦ

29 СІЧНЯ 2020

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**